

Ne tikai par pērkonu

Kā bija citviet, nezinu, taču Dzintaru koncertzālē 10. jūnija vakarā nogranda viens pamatīgs „Pērkons”. Kā allaž. Rokgrupa „Pērkons”, par ieganstu minot savu divdesmit piekto dzimšanas dienu, bija sarīkojusi vērienīgu koncertu, un viņu mīlētāju pulks (atkal jāsaka – kā allaž) nudien nebija mazs.

PA

Margarita Guseva, Leona Zvejnieka un autora foto

Patiesībā precīzais dzimšanas dienas datums nav nosakāms, teic paši grupas mūziķi. „Grupa jau nepiedzimst kā bērns – vienā rāvienā, ar skaļu blāvienu un precīzi uzņemtu pulksteņlaiku. Tas, ka mums jau ceturtdaļgadsimts, gan pavisam skaidrs.”

Runājam, domājam vai rakstām: „Pērkons”, un prātā pats pirmais uzreiz neviens cits kā Juris Kulakovs, tāpēc šoreiz saruna ar viņu, galveno „pērkontēvu”.

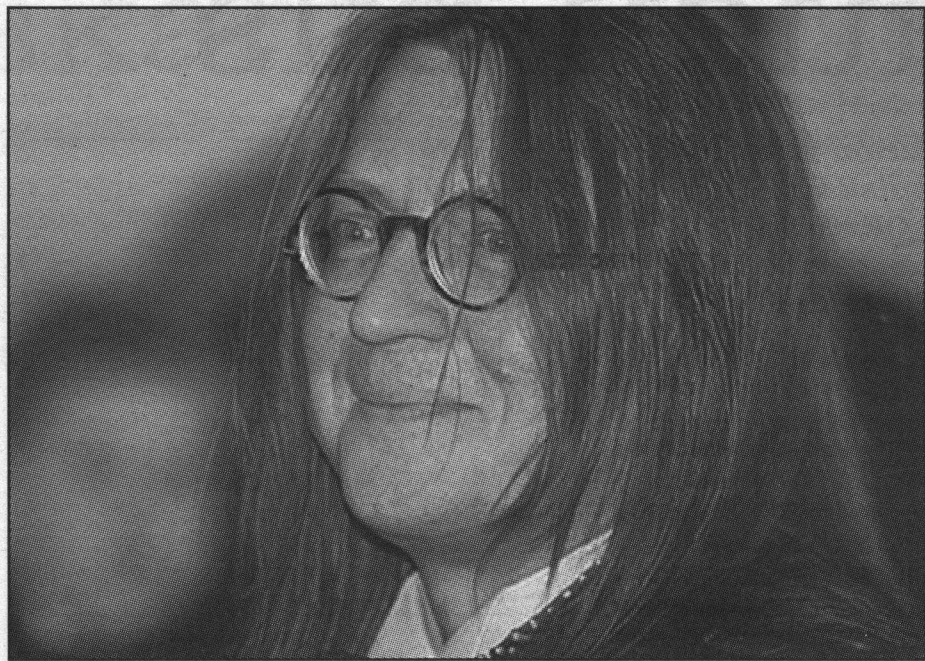
Viņa dzīvokļa – studijas pašā vidū stāv piķa melnas klavieres, no vienas vietas nokrautas ar nošu lapām. Pašā centrā titullapa dziesmai „Gandrīz tautasdziesma”, kuras vārdus zina daudzi: ... „kas meitiņu baltu dara, ja ne krāna ūdentiņš...” Jurim patīk, ka darba vieta ir turpat, kur viņš dzīvo. Tam ir savas priekšrocības – nav ne kurpes jāaun kājās, ne mati

jāķemmē pirms došanās uz darbu, kas atrodas blakus istabā. Pat muti reizēm drīkst nenomazgāt un zobus nepucēt.

Juris: Tā laikam ir manas bērnības trauma. Uzaugu Līvānu nomalē mežniecības mājas dienesta dzīvoklī. Tēvs strādāja mežniecībā, viņam katru rītu atlika vien aizvērt dzīvokļa durvis, atvērt blakus durvis, un viņš jau atradās savā darba vietā – kantorī. Vēlāk gan tēvs uzcēla pats savu māju, bet tad jau dēls, t.i., es, bija devies lielajā dzīvē.

- Gadiem ejot, atgriešanās tēva mājās tevi nevilina? Tā teikt – atpakaļ pie dzimtas saknēm. Mūziku jau var rakstīt visur!

Juris: Lauki mani nevilina, jo tie saistās ar smagu darbu. Nezinu, vai vispār gribu savu māju. Šobrīd man ir svarīgi dzīvot Rīgas

centrā. Ja runājam par „Pērkonu”, tad dzimšanas diena

- Neticu gan, ka mūzikas rakstīšana nav saistīta ar smagu darbu. Labi zināms taču, ka mākslas darbi rodas mokās.

Juris: Mokus, kā tad bez mokām. Bieži vien rodas problēmas ar darba nodošanas termiņiem. Taču liela apjoma sacerējumi nevar rasties aiz izmisuma, ka termiņš spiež. Ja runājam par „Pērkonu” dzimšanas dienu, tad šis fakts ir gana labs iemesls, lai sarīkotu vēl vienu koncertu.

Nezin, vai katrs cilvēks jūt atšķirību starp saviem 25, 26 vai 28 gadiem. Es pats tos gadus nejutu. Katra diena ir jauna un nes jaunus notikumus.

- Cik tad tev pašam ir gadu?

Juris: Nu tad jāpadomā. Laikam četrdesmit septiņi. Nē, tomēr šķiet, ka četrdesmit astoņi. Droši vien tad, kad Kulakovam „nosīfīts” apaļos piecdesmit, par to ziņos vēl viens kārtīgs „Pērkonu” grāviens.

- Bet „Pērkonu” dzimšanas dienas koncerta pirmajā daļā skanēja nesen tapušais Kulakova skaņdarbs „pērkoniešiem” – kantāte „Vēstules uz bruģa” ar Normunda Beļska vārdiem...

Juris: Savu pirmatskaņojumu kantāte piedzīvoja šā gada janvārī barikāžu dienu piecpadsmitgades atceres pasākumā, kas notika Nacionālajā teātrī. Tas patiesībā ir milzīgs darbs, kura atskaņošanā iesaistās Nacionālo bruņoto spēku štāba pūtēju orķestris, Bauskas zemessargu ansamblis, koris „Ave sol”, Jāzepa Mediņa mūzikas vidusskolas stīgu kamerorķestris, dūdu un bungu grupa „Auļi.” Šobrīd „Pērkonu” koncertēšana nav intensīva, bet regulāra – pāris reizes mēnesī.

Pārsvarā piedalāmies slēgtajos sarīkojumos. Jau labu laiciņu neesam „aktīvistu” vidū, esam klasiķu statusā. Jā, dzīvi vēl un jau rokmūzikas klasiķi. Ja kāds vēlas dzirdēt, ar prieku spēlējam. Kamēr muzikālās kvalitātes necieš, tikmēr lai skan. Tuvākajā laikā atvadas sviņēt nedomājam. Pasaules mūziķu pieredze rāda, ka arī 80 gados var spēlēt (optimistiski smaida).

- Nu jāā, tevis nupat pieminētajos cienījamajos gados, manuprāt, iespējams komponēt vai spēlēt kādus mūzikas instrumentus, bet daļi padziedāt - diez vai...

Juris: Jā, balss noveco pirmā. Tā vismaz runā. Es tik sen neesmu dziedājis, nezin, kā vēl sanāks (un Kulakovs savā neatkā-

tojamajā balsī nodzied rindas no „Baletomānijas”: „...laimīgi atkal pie loga es smejos, manā sētā kretīni dejo”).

- Pastāsti, kā aizrīt tavas dienas, ar ko tu šobrīd elpo un dzīvo?

Juris: Dzīve man aizrīt vētraini. Mans laiks aizņemts ar daudzām un dažādām muzikālām izdarībām. Pēdējais lielākais darbs bija latviešu tautasdziesmu apdare, ko izpildīja „Trīs tenori” un Doma zēnu koris. Pirmatskaņojums bija dzirdams Mātes dienai veltītājā koncertā, kuru translēja arī TV. Vēl jau priekšā liels darbs, kas saistīts ar tautasdziesmu programmu. Tautasdziesmas ir ļoti īsa muzikālā tēma, viss muzikālais materiāls izskan vienā pantiņā – desmit sekundēs. Lai dabūtu pieklājīgu garumu un vērienīgumu, ir pamatīgi jāpiespētrādā. Pēdējo divu mēnešu laikā nav bijis dienas, kad nepiesētos pie sintezatoriem, datoriem vai klavierēm. Un tagad man ir vēl viens darbs, ne grūts, bet atbildīgs. Esmu iecelts par kapelmeistaru, citiem vārdiem sakot, orķestra vadītāju „Lielajiem Jāņiem”, kas notiks Valmierā, kur daudzi sabiedrībā pazīstami Jāņi dziedās savas mīļākās dziesmas (saruna notiek vēl pirmsjāņu laikā,

– M. P.). Jānis Domburs, piemēram, dziedās „Pie baltas lapas apsēžos”, Jānis Steičs raus vaļā „Viss nāk un aiziet tālumā”. Tūlīt uzlikšu un varēs paklausīties, kā moto- braucēju Jāņu trio: Vinters, Gaigals un Gaveika dzied „Rīga dimd”. Varenī. (Klausāmiešiem viņus un pēc tam arī dziedājošos augstskolu dekānus. Kulakovs, to visu vēlreiz dzirdot, vienkārši peld labsajūtā un baudā.)

- Manuprāt, tā ir tikai likteņa izredzēto un veiksminieku priekšrocība – vienmēr darīt tikai to, kas sagādā baudu un sniedz prieku par to, ko dari.

Juris: Citus darbus esmu strādājis vienīgi bērnībā. Kādu brīdi tēva vadītājā Līvānu mežniecībā pildīju ugunsdzēsēja pienākumus. Vēl arī sēdēju tornī, kur visu laiku vajadzēja modri vērot, vai nedeg meži. Tagad? Nu jā, tagad es daru tikai to, kas man patīk, sagādā prieku un baudu.

- Tikpat stulbi kā nosist gulbi ir jautāt komponistam, kura no paša sacerētajām dziesmām viņam tā visīpašākā, un tomēr...

Juris: Jā, tas ir baigais jautājums. „Pērkonam” nav nejaušu dziesmu, visi teksti rūpīgi izvēlēti, zem katras paustās domas varu parakstīties. Ikviens dziesma ir kā nodzīvota katra diena – sakarīga, piepildīta. Tāpēc man katra dziesma ir īpaša. Reiz mans draugs Egils teica – būtliem katra dziesma ir maza revolūcija. Man ir līdzīgi. Emīls Dārziņš dzīves laikā uzrakstīja 17 solodziesmas, un tas nav daudz, bet viņš ir klasiķis, jo juta atbildību par katru noti. Bet, ja tu jautā par īpašu dziesmu, tad tā laikam ir „Neatvadisimies” ar Klāva Elsberga vārdiem, kuru uzrakstīju naktī pirms viņa bērēm un kuru atskaņoja kapličā.

Jā, rūgts nav tikai analģīns, bet arī dzīve, ziniet.

**DZĪVES DAUDZVEIDĪBA
NEDĒLAS AVIŽĒ**

pasaulē
Atbalss

